

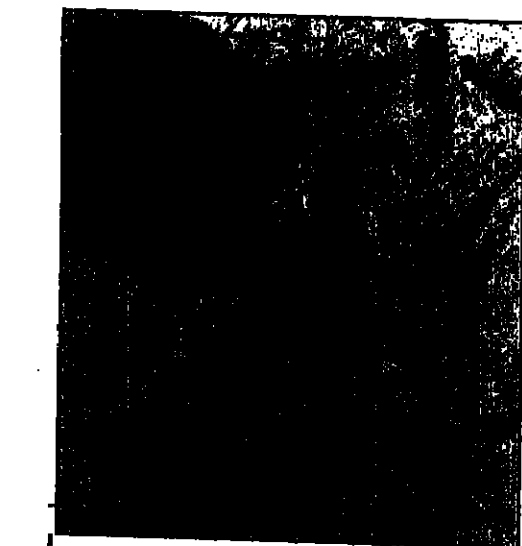

עוברים את הגבול בסנטימטר ונגמר

צילם: פבלו ביכמן

בסוף השבוע שעבר, מצא אביה של המטיילת אכרת אליהו את גופתה בערוץ נחל דילוג הנמד שבלב סין, לאחר שלא נשמע ממנה אות חיים מאז ראשית דצמבר האחרון • שי הובר נעלם בסין כבר לפני ארבעה חודשים והוריו מחפשים אחר כל בדל מינע • התמילאות הישראלית אינה תובעת חדשה, אלא שלאחרונה מתרבים המקרים הדורשים את התערבות ההורים להחזרת ילדיהם ארצה, במקרה הסובב בחיים במקרים הקשים - עם גופות יקיריהם

חשדות נחקקים רק כשתם חוזרים

לצאת מהסכך, נאחזי כעשבים. מצר, אחר, היה לי בחר שמוציא אני יצא משם, ומצד שני, ירדתי שאולי לא. התכרבלתי בשק השינה שלי. היה לי קשה להירדם, כי עיניי היה אור. גם המחשבות משתלטות עליך ומתאונ גזכיים ככל הסיפורים על למת. מאד קל שיהיה יקרה. "באותו ערב שבו שכבתי בין הצוקים, חשבתי איך זה שאני, בחור ארצי, הגעתי למצב הזה. בסוף אמילו כוזבתי צוואה ביננו שלי, אבל גם חזקתי על זה. שברתי לי מנגנון למקשה שאצטרך, ונרדמתי. "כשאתה מטייל, אתה למעצמים משנה מסלולים, וזה לא חייב להיות מסוכן. היה ברור לי שאני הולך לחזרה במהרה כמו בשאר המטיילים שלי, אבל פה, במסע, לא מצאתי את חרדתי. זה הוא, שלג, הישראליים, שאנחנו חושבים שאנחנו יכולים לעשות הכל. למעצמים זה נכון, ולמעצמים לא בכל אופן, הרגשתי או נדא. רציתי לבחור מהלך, לא לחשוב שאני מופת. "למחרת, שמוציא שנתעוררתי, גיפתי לחלופות אחרות. שביילי חזרתי, כי זה מביא לידי לימים או לאוכל. והחלתי לעלות. היה מאד קשה, אבל לא נחמסתי. עברתי מנקודה לנקודה ואחרי. היה מושלג, ולמחרת הקשים, והנעמתי מחשבות. ידעתי על זה, וידעתי כמה הסבך הזה יכול להביא אסון, אם לא אהיה. המשיך בעקב 16

אתי אברמוב

ב

מבט ראשון זה נראה כמו עוד שיטה של שותף או שותפה לטייל של ארצי הצבא, לוח המחפשים של "למטייל", והוא לאחרונה להופיע מרעית עם המוטות בחורים ימים. מבט קרוב מודקדק יותר מזה, והריהם, אשר מבקשים ממי שראה את הילדים לעד קשר רוחף, כוח היא למשל, תמונתו של שי הובר, שנעלם כבר לפני ארבעה חודשים, והוריו מבקשים עזרה מלשכידו בל מירע.

בסוף השבוע שעבר, לאחר חיפושים נרחבים נמצאה נחל דילוג הנמד שבלב סין, גופתה של המטיילת אליהו, בת 21 מווינה, מאחד ולא נשמע את חיים ממנה מראשית דצמבר, יצא אביה לסיין, שבר מסוק, וביתר עם סדיק את הערוץ עד שגילו את גופתה. התמילאות הישראלית אינה תופעה חדשה, שלחצונה, מתרבים המקרים הדורשים את התערבות ההורים לילדיהם לארץ, במקרה הסובב בחיים במקרים הקשים עם גופות יקיריהם, שקפאו על דרך בחדור או שאבדו במקום שאפילו לא מופיעים על המפה.

יוסי בן מירע מעין שומר, מרדכי טיולים בקניה וקו משפחה של אופרת אליהו י"ש שיטות יותר טובות לחפש יש גבול שגם הצעירים עוברים אותו, ברור שמשה לא נסר בחינך שקיבלו. זה לא הגיוני בחורה בת 21 לבדה מה באיורו שאפילו קבוצות מאובנות לא התחילו לגלות. חשך לא שיהיה מוצאים אותה משהו חושב על המשפחה באיזה מצב איום הן נמצאות.

בסוף העולם ממוילים אחרת

בן מירע מבין את יצר התמילאות שמרין את הצעירים מעמקי קניונים ופסגות הרים. "זה אומר להתרגל, ללכת שינויים גדולים בחיים, לראות תרבויות חדשות", אבל זה הוא מופי שאין שום סיבה שיקר תקלות בתרבות שמה קורות. הסיפורים שלו, בעצמו, על איור קניה, זה על נתיבות, משלבים בין מה שנשמע קסום ומאיים כאות, מירע עדיין מתרגל כל פעם מחדש, אבל בעיניו בטיחות מה מופנה להלכות. "בסוף העולם צריך לטייל בצורה אחת", אומר, "ישראלים מצליחים יופי לטייל לכך ויש אחרים שיש כמו בסקנדנביה לדוגמה, שזה סדר ובטוח, אבל בארצה הן מפותחות, חשבו לרעת את הכללים הימיומים לפני שנכנסו אליהם, כדי לא לקחת אחריות על חורם שלא מכירים.

המציאות, זו הסיבה, שנכנסתי בסין לקטעים שאפשר לכנות מסוכנים, כמו למשל, לישון על החומה הסינית". על העיר לינג'ין, ממנה יצאה אפרת אליהו למסעה האחרון כתב יומנו ביומנו 13.10.88: "אחד הרברים שלא עשיתי היה ביקור ב... (כאן מופיע שמו המסוכן של אחר סינג'יאן). עקב ביוקסיה של הסינים שכל יום הערימו קשיים נוספים ודרשו יותר כסף, ובשל מוג האוויר תגשום. זה ייכר כמעט ראשונה שנחלתי חסם למפדצורה הסינית והערפתי חיים קלים גם זה קורה".

אני לא חושב, אומר יומר, "יש מקום מסוכן, סכנה זה יותר איך אתה נכנס לכל מקום: עם מי ואיך אתה מתמודד בשטח. זהו לי כמה קטעים שאפשר להגיד כמסוכנים, אבל חיים, ארצי שיצאתי מהם, אני יכול להגיד שזה עשוי לי טוב". המסעה הגבוה ביותר בסולם יומר לא אירע ורוקא בסין, "הייתי בחור", הוא מספר, "והחלטתי לעשות טראק בגלל מקום באוטובוס. הגעתי לכפר מסוים, וזה, כמו בכל מקום, היה מעין ספר אורחים, שבמקומות מסוימים אחרים נוצר להחליף אתה להורם. במקום אחר הגעתי גרשמו רק כשלושים מטיילים בחמש השנים האחרונות. נשארתי בכפר כמה ימים ואז רציתי להמשיך לכפר הבא לקוחתי תומיל של 20 קיל, קצת אכיל ומימית. גובה האזור - 3,000 מטר. הרגשתי מאד כיף ללכת לבד בטבע, אלו הם האלפים החדשים יעזות גדולים, עצים גבוהים, ציפורים יפות. הגעתי לכר, רשאי התחלתי לרדת בערוץ הנחל, ובגלל אובך לא ראיתי את הכפר. לאור כמה שעות של ירידה, תוך שאני משכנע את עצמי שאני בשבילי, היה לי ברור שאני לא בדרך הנכונה. ככל ואת המשכתי, מצד אחד, לא היה לי כוח לעלות הכל בחזרה, ומצד שני, אמרתי לעצמי שלא ארד מדרגה שיהיה לי ברור, שלא אוכל לעלות אותה בחזרה. בינתיים לא נכנסתי ללחץ, אבל כבר הגעתי לשעות הצהריות.

"אני מעריך את עצמי כבחור אחראי. בסין למשל, טיילתי עם בחור גרמני שקיבל מחלת בלויה והתחיל לעשות שטיות. הוא רצה לקפוץ מאיזה נקיק, שהיה לי ברור שמאחריו יש עוד מלון ואז הוא יתקע שם. בסוף הוא נפל והורדתי אותו למטה בכל אופן, בחור הוכיח לי את המקרה בסין רק שכאן חייתי לבד. לקראת אחר, הצהרית הגעתי למקום שממנו החלטתי שאני עולה חזרה. כשאתה עולה, קשה לעקוב אחר הערוץ הראשי, או גם התחלת להיגש לא כל כך טוב. מצוקים אימתניים מקיפים אותך בוצי מעגל, חששתי שאניע למצוקים, אבל לא למקום שממנו יורדתי. בכל מקרה דופיתי של לימית.

"ידעתי שעלי להיות חזיר. תוך כך, המציאות מתגברת, אתה נלחץ, וככל שעובר יותר, וזהו, אתה נלחץ יותר. החלטתי שאעלה כמה שיש לי כוח ולא אעצור ולא אעשה שטיות. לאט לאט הבנתי שאכלתי שם את הילדותי וחלתי על ארבע

אפילו כתבתי צוואה

ניצח יומר (30) מקיבוץ בראקא, היום מתגורר בקיבוץ, ברוחם שלו רשמים מנורם וטוילים בקניה, ונחל ושהן במרת' בכות' הדיכון הקברי, הצלח, להגיע למסוקו ולסין, בומנים שמקומות אלו חיו סטחים למת. ודאי שישאליים, "בדעתי ללכת למקומות שהיו עבורי אחר, שיצא גבולות מסוג אחר, ממה שאנו בישראלים מכירים. סין שמעתי מזהבדים ומאד רציתי לבקר שם, מצד שני, חיו מקומות שהסגים לא ממש רצו שתיידינו מרביים. יש אליהם, גם כדי לא לחשוף את המיעוטים להשפעה מערבית, וגם כדי לא לחשוף אותנו. להנאי הריכוז נכנסים ויש

לדליז אורמין, עורכת בקול ישראל, לשעבר עורכת התוכנית מפיץ ור

שוח ד'ב'ור חלי כחור

לסאמירה העפעה רצינית על השפה

עשה שיעורי בית ואמר לבציקה הרד משפט של כשפה שלו, כשואה מוכיח גם את המלה לפלח. לפלח... מה זה? אני לא מאמינה. אתה רוצה להגיד לי שאתה לא יודע מה זה לפלח? אני ממש ברש ובכלל. ארלי תגלי לי? לשלף זה תוך, תיכף תגיד לי שאתה לא יודע מה זה תוך, או אני אגלה לך: זה יורם. בעיני, לשלף זאת מלה יפה וטובה. מלה אוניטוטאית. את חשבת שזה תגליל לביינה את השרוליות? בחולט, מקביל החלטות מאד נאים להראות שום IN מבחינת השפה.

אם כך, אפשר להגיד שלסלג יש ערבה, בלל האקדמיה שהתארו תוכנית ריכרו עברית יפהפיה, אבל זה ידע לעשות את התבונה בין עברית לבין סלג. אנשי הלשון מכירים בתהליכים, ואינם נלחמים בהם. אולי בעבר היו אנשי הלשון פחות סובלניים כלפי שיבושים וסלג: היום המצב שונה. חוץ מזה, אנשי הלשון יאמרו שהסלג משתנה כל הזמן, או למה להילחם במה שמשתנה?

יש איזו תודעה ששרים וחברי בנפת משוררים בזה שרם מרביים סלג. שרים וחברי כנסת באמת מתנגדים בזה שהם יודעים את הסלג הערכני. ציפתי לא מופן בתוכנית טלוויזיה שבה אירח דן שילון את שר התאוצה בייגה שוחם, ולירו ויה הקומיקאי צביקה הדר, שמעצב את דמותו של דודו הלסטר. בייגה

חומר הסבוע

2	עוברים את הגבול בסנטימטר ונגמר
1	אתי אברמוב
3	המאבק האחרון של גז סלוב
4	נלעז פדבה
5	התמקדור הבעייתי של פקד רגב
6	עמיר מרגלית
7	התכירה מה בצדדן
8	מחי כהן
9	מאבק בכוחה של המלה
10	יוסי עיפמן
11	המחברים הראשונים
12	ישראל זמיר
13	גבר אגריקאי
14	יעל ישראל

אלי הכון: 2 / עודד ליפשיץ: 6 / ישראל פז: 6 / אב צחור: 7 / אריה פלני: 7 / רזי בן אליעזר: 7 / מוחם פרום: 19

באבות המסורת: יול המסטר, דני חומה ומעל 2 ת"א עורכת: סרס עידוד ריפתי, טריה נעונית: ספי שופר טריה נעונית: ענת שופר העורך הראשון: נבאלר לב דל

צילום העמוד: אילן מוקדם - סבזי ביכמן, האריך חטי - המהדור: למפיל בסך שני דן דאור וינאל דור, באריבה עם שובר

מלך סין וסלוב

פני כשלוש שנים התפרצה בתקשורת, כרעש, פרשת הכאתו של שואר וייב, ערבי תושב יפו. וייב נעצר, הועבר לחדר החקירות של התנהגות ושמרן על ידי שוטרים ובלשים בלתי נמקלות מטאטא. התבאח נמסר רק לאחר שייב איבד את הכרתו. הוא הוביל לבית החולים במצב קשה. ידיו ורגליו נשברו כתוצאה מהמכות.

בתחילה ניסו בתחנת יפו להחזיר את המקרה האירוע לא דוח בצירות ורשמיים אך הפרטים דלפו, ובעקבות הדבר הציבורי הועמד לדין שני שוטרים ונדרשו למסור בפועל. שניים טענו בבית המשפט, כי נמלו שרובן לדרגים בכירים בתחנת יפו, וכי וייב הוכה על ידי שוטרים נוספים. גם התובעת, חרונה באום, והשופט המחוזי טרסטרוב סברו כך. בין השוטרים ששמום הוכר באותה מרשה היה גם חוקר בשם רפי רגב, ועליו בהמשך. זמן קצר לאחר ההכאה כינס המפקד ראו, יעקב טרני, את שוטרי התחנה, בהם כמה קשות והמנהל בלא שנתן להם אפשרות להגיב. בערב באותו זמן מורס סקי של המטה הארצי, לפיו התנהג נמצא במקום הראשון בנושא חוקים שנפתחו בנין אלימות משטרתית. שוטרי התנהגות הוכו על ידי ראש בארמה והאשימו את התקשורת בביצוע ליניץ.

במסגרת המשטרה החליטה לעשות סדר בתחנה. כעבור מספר חודשים הועבר מפקד התחנה, סג"ר משה מוריה, לתפקיד אחר. את מקומו תפס איציק כהן, שהחליף לפני כחודשים על ידי סג"ר יעקב מלג. כיום, אומרים בכירים במשטרת מחוז תל-אביב, "התנהגות מתפקדת במצב סביר ביותר. יש יחסי ציבור טובים עם

המשטרים, קיים כתב אישום בחשוד. לשיקור, הולכו משטרת וייב, "לוחם" נודע כי רשאל וזה, מתגורר במשבר ואחריו שחיבה את וייב וחורש, טען בתצויה בשבועה שהוגש לבית המשפט את הדברים האלו: "בשלב החקירות הראשונות בתחנה נתבקשתי על ידי קצין הכילוש ניצן ועל ידי החוקר רפי רגב לומר שלא ראיתי כלום, כי לא מקובל להעיד נגד חבר לצוות".

במילים אחרות, וזהו טען כי רגב חזרה לו לסייע את פרטי האירוע לא תתקיים ריון בבית המשפט, מכיוון שזה נמלט מהארץ, ועד שיוחזר, תוקם הדיון בהוצאת הדיןץ המשטרי לממשלה.

בפרשה אחרת, שפרטת נחשפים כאן במלואם לראשונה, פעל רגב, בלשון המעטה, כחוקר מתחיל. בעקבות עדות שקרית, שלא נחקרה כראוי על ידי רגב וצוותו, הושלך למעצר אדם באשמת אונס. רק כעבור שמונה חודשים זוכה האיש, אילן מוקס, מאשמתו.

חשוב להדגיש: הפרשה ידועה היטב למפקדיו של רגב, אף אחר מהם לא הכחיש את תוכן הדברים שישוטר כאן. כולם חודו שמודבר בתפקוד כושל של רגב, ובכל זאת לאיש מהם לא היה הסבר מרע ממשיך האיש בתפקידו בלא שיתקיים בידור של ממש בפרשה.

לא ראש מזכיר

לפני כחודשים זוכה בבית המשפט המחוזי בתל-אביב חודר בשם אילן מוקס מאשמת אונס. בתוך החקירה טיפל פקד רפי רגב. במהלך המשפט התגלו ליקויים חמורים בדרך ניהול החקירה על ידי רגב. מניגודו של מוקס, ע"ד יורם חכם, טען, כי "רגב

התפקוד הבעייתי של מפקד רגב

זוכה על ידי השופטים עד אובדן הכרתו. שואר וייב עם אביו בבית החולים

האירוע ולמרות, כך שיוכל לבדוק פרטים שונים שיש להצביע על מתימנות עדותו. רגב אמנם ביקש את השירות, אך לא מבין כנהוג במקרים אלה, אלא מהמנהל עצמו.

רגב נשאל על כך בבית המשפט. הדיר מרסטרובל רגב: "המפקד היה ממונה על התחנה. הוא היה ממונה על כל הדברים של מרדע לא עשיתי את הדרך ניהולית. רגב: לא העמדת את אמינותה במבחן. רגב: לא הישב שואני בדרך לבדוק את האמינות. מפרטים השירות עליו, כי התחלונת שיקרה ביקשתי לכתות, ולא כמי שנטען, כמו כן התברר כי ניהול החקירה למשרדו בליל התקופה והתקיימה על ידי רגב. רגב נשאל על כך בבית המשפט.

ניהל את החקירה בצורה רשלנית ביותר. עם מעט יותר תשומת לב היה נחשב מהאשם סביר. לאור הממצאים, כמי שעל בית המשפט, עלתה חשש כי רגב שיכשף הליכי משפט. לאילו מוקדם היתה הכרה, שתוכנה כאן לילי. בין השניים היתה מערכת יחסים קשה. הרבה עליות ומורדות, שלעיתים הגיעו לכדי חילופי מלהמות. על פי כתב האישום, הגיע מוקדם לירידה של לילי ב-19 במרס שנה שעברה. הוא טען שהיה גורבה בו החל להשתולל בדידתו ולדרוס חפצים. לאחר מכן תקף את לילי ותיבה אותו. בתחילה טענה התובעת, כי מוקדם גם אנס את לילי, אך בעקבות ממצאים, שפורשו בהמשך, החליטה התובעת להסיר את האישום הזה.

למרות התלוננה לילי במשטרה, החוקר שהושקע על החקירה היה, כאמור, פקד רגב. רגב, מתגורר, הכיר את התחלונת היטב. בעבר טיפל בתלונת נוספת של לילי, בגור בעלה, כחשד שגנב מבנה מערכת סטריאו. הבעל נחשד או במשטרה וטען כי לילי איימה שאם לא יחזיר אליה, היא תאשים אותו שאנס אותה.

שמו של פקד רפי-רגב הזוכר כבר לפני שלוש שנים כשהתפרצה פרשת הכאתו של שואר וייב. יפו • בפרשה אחרת, שפרטת יפו • בית המשפט במלואם, מעוררות דרכי תפקודו של ראש מחלקת החקירות במשטרת יפו תמיהות קשות • בית המשפט המחוזי בתל-אביב הרשיע לפני חודשים ואשם בהיזק בודון ובתקיפה, אך זיכה אותו מאשמת אונס, אחרי שבמהלך המשפט התגלו ליקויים חמורים בדרך ניהול החקירה על ידי רגב • במדיה דמוקרטית נאורה מתבקש הסבר מדוע ממשיך קצין החקירות בתפקידו ללא קיום בירור ממצה של הפרשה

"אם רגב היה עושה עבודתו כפי שמצופה מקצין בדרגתו, יכול להיות שלא הייתי נושב במעצר שווא שישה חודשים של סוויטים" אילן מוקס

חשף את חשיבוש בתליו המשפט. ע"ד יורם חכם

חכם: אנה ראה שואר מוקס, רואים ששירות המבחן למשטרה בלילה לא היתה ולא נבדקה. רגב: אני באמת לא זוכר.

חכם: התנהגות הנהיגות האלה בשקרים, כמו למשל, העובדה שלא נקשר שתי שירות מלפון, האחת למשטרה והשנייה להבית, מני שמוענת התחלונת. לא חשבת שכן ידעתי בשלם זה אולי לבדוק פעם נוספת את המדיניות של התחלונת?

רגב: בחקירות את המקרה, לא היה לי את כל הנתונים. חייבתי לי אפשרות לבדוק בין גירסות לשאר חומרי החקירה. אם היתה מנייה באיחור מקום, אני לא יכול להסיר כל פרט. בזמן בדיקת המעט התבררה עוד עובדה מהותית: התחלונת ביקשה מרגב לבסל את התלונת. רגב לא צויד בהתקיימות עם הפרקליטות, אמר לו כי אם תחזיר בה מעדות, היא תועמד לדין על מנת עדות שקר. רגב לא רשם מוכר, כנהוג בחקירות, לגבי בקשתה של לילי לבסל את התלונת. ע"ד חכם טען בבית המשפט, שכך גישה רגב "לשכשף הליכי משפט".

חכם: הדרתה התחלונת בשיטת קדמת שואר ביקשת מפקד לסביר את התיק בגור האשם.

רגב: אני זוכר.

חכם: רשמתי חזר על שיהיה זו רגב: ודיווחתי לאחיינית. טעות שלי שלא רשמתי. היא אמרה שואר לא רוצה בלגנים, לא רוצה את כל ההיסטוריה. חכם: בעקבות השיחה מנחה להפרקיות ושאלת אם ניתן לבדוק חקירה?

רגב: שאלתי את הפרקליטות אם ניתן. חכם: במידת שיהיה זה אמרתי לך שואר שיצא, שותחלונת ודונה המסגרת עקבים לאחר האירוע.

רגב: אני זוכר. הוא גם אמר שמבחינתו הוא קיבל את העניין שלי.

חכם: באותה התקופה של ההגנה, יושבתי מזה של חשדות?

רגב: לא רשמתי. עובדת החקירות ודונה, שואר הוא באה לשנות את עדותה, לנפות ממנה עדות. אם חזרתי חקירה, שיקרה, זה לא הישב שואר שייבש חלילי משפט.

חכם: אולם לא הישב שואר שייבש חלילי משפט. רגב: אולם לא הישב שואר שייבש חלילי משפט. רגב: אולם לא הישב שואר שייבש חלילי משפט.

חכם: רשמתי חזר על שיהיה זו רגב: ודיווחתי לאחיינית. טעות שלי שלא רשמתי. היא אמרה שואר לא רוצה בלגנים, לא רוצה את כל ההיסטוריה. חכם: בעקבות השיחה מנחה להפרקיות ושאלת אם ניתן לבדוק חקירה?

רגב: שאלתי את הפרקליטות אם ניתן. חכם: במידת שיהיה זה אמרתי לך שואר שיצא, שותחלונת ודונה המסגרת עקבים לאחר האירוע.

רגב: אני זוכר. הוא גם אמר שמבחינתו הוא קיבל את העניין שלי.

חכם: באותה התקופה של ההגנה, יושבתי מזה של חשדות?

רגב: לא רשמתי. עובדת החקירות ודונה, שואר הוא באה לשנות את עדותה, לנפות ממנה עדות. אם חזרתי חקירה, שיקרה, זה לא הישב שואר שייבש חלילי משפט.

חכם: אולם לא הישב שואר שייבש חלילי משפט. רגב: אולם לא הישב שואר שייבש חלילי משפט. רגב: אולם לא הישב שואר שייבש חלילי משפט.

ועוד טענה. לאחר שהגיעו תוצאות הבדיקה של חברת בוק, חקר רגב את התחלונת על ממצאי הבדיקה, למרות שהתיק כבר עבר לפרקליטות. הסניגור ע"ד חכם סיגר מכחב נועם לפרקליטות, בו טען כי עיון בתורפה מסירה התחלונת באותו יום מלמר על כך ש"התחלונת הורדה במתן תשובותיה". במכתב כמעט חסר חקרים בחיפוטו טען חכם: "גירסתי לראות, כי לאחר שהגיעו תוצאות הבדיקה של חברת בוק, ביצע פקד רפי רגב חקירה של התחלונת על ממצאי הבדיקה. עיון בהודעה אותה מסרה התחלונת באותו יום מלמר על כך כי רגב "הכיל" וכאילו לא רי בכל הדברים הללו, הסתירה בבית המשפט עוד עובדה קטנה אחת. רגב, ראש מחלקת חקירות, כוכור, נפגש עם התחלונת מספר פעמים, אחת מהן בביתה. לא ברור מרע מורה קצין בדרגתו להגיע לביתה של התחלונת. גם על כך הוא נשאל בבית המשפט.

רגב: הייתי אצלה בבית פעם אחת. הייתי באיזור תוך כדי עבודה, היא ביקשה ואמרתי לה שבמקום שהגיעי אבא אליך, הייתי אצלה בעשר דקות לבר. חכם: אתה נוסע בעצמך להביא למתלונת מכתב ביר שואר תקבל מבוז. רגב: גם נסעתי למכירה שלך והבאתי לה מכתב. חכם: שותית קפה. רגב: סוף חמים או קפה. שותיתי משהו, לא זוכר. חכם: וזה ביניכם כל הוסן שירות מלפון, הייתם בקשר קבוע?

מה עשה הקצין בבית התלונת

לאחר עדותו של רגב החליטה התובעת, יתדות לייבה, ביומנות, להסיר את סניגור האונס מכתב האישום. מוקדם הורשע בהיזק בודון חקירה. השוטרת, ר"ד עינת קטלן הגלה, גרסה עליו מאסר על תואר לשנתים וקנס של 3,000 שקלים.

מוקדם כועס, רוחה. "השם רגב", הוא אומר, "מלוות אותי יום ולילה. הדרך שבה חקר את התיק מתאימה לימי הביניים ולא למדינה נאורה כמו ישראל. אם רגב היה עשה עבודתו כפי שמצופה מקצין בדרגתו, יכול להיות שלא הייתי נושב במעצר שווא שישה חודשים של יום, כבי, סוויטים. הוא התיר בחקירה לא ברק עדותו. חרש חצי לאחר שנעצתי הוא קיבל את ר"ד מינס השירות של בוק. אם היה חוקר כמו שצריך, הייתי משתחרר כבר אז. הוא רי לא טמם חוקר, ובכלל לא ברור לי מה עושה קצין בכיר בדרגתו בביתו של המתלונת.

אם לא היה לי עודד רין טוב, הייתי יכול לשבח עשר שנים בכלא בגלל חקירה משטרתית שלו. אני לא מתכוון לחזור לו. אולם כמעטו חרץ ריני נפשות. מפקד אותי שאששים נוסטים יגיעו על ידי חוקרים כמו רגב. רגב הוא קצין בכיר שמיצג את המערכת, ומישהו צריך לתת את הדין על כך. לא יכול להיות שהוא יתמנה מזה בלי קונס. שיכתי במעצר שואר בגלל העובדה והרשלנות שלה. אני רואה שומר ומייע לא מאמין במשטרה יותר."

"חוקרים נלמדו"

הפרשה ידועה היטב למפקדיו של רגב, אף אחד מהם לא הכחיש את תוכן הדברים. בלום, כאמור, חודו שמוכר בהמשך כושל של רגב, ובכל זאת לאיש מהם לא היה הסבר ממשיך האיש בתפקידו בלא שיתקיים בידור של ממש בפרשה "חוקרים הם רק בשר ודם", אומר בכיר במשטרה, "גם להם מותר לסטות. רגב יישאר בתפקידו עד שיוחלס אותה". קצין נוסף טען שמדובר בכלל בעניין משטרי פנימי ושהטעם מה לעיתונות ולעצין זה גם תבחי של רגב לעבודה נימל למתן את חומרת הפרשה "חזר מזה", אפרו, "כבר נגרם לו מוסק נוק".

סג"ר גי רודין, חכם משטרת מחוז תל-אביב, מבר בתלונתו: "כל הנאשם שציינו במכתב ידועים למשטרה חוקרים שדפסו בעקבותיהם נלמדו. יותר מכך אין בכוונתנו לנציג".

לא ברור מדברים אלה האם מתכוונת המשטרה לעצור בידור מקיף במידת כך או כן, ושאלת השאלה האם במידת רשמית נאורה לא ראוי ששוטר שקופט שווייט מזה תלונה מאחורי וישע ומנית מתפקידו עד לבידור חקירות? וזהו בתחנה יפו ובמשטרת מחוז תל-אביב לא שילנו את חלקה. חכם: שלמדו מפרשת שואר וייב? האם עדיין מטיחים שמו למפקד התחנה ניצב גבי לסט ולמסכל את הקצין החשוד?

העקב חוקרים וחוקרים בבוזים תמיד כלפי אישים שאינם חלק של המלח. אולם צריך מניע לפרסם. גם לעיתונות. במקרה זה נאלץ בן אדם לשאת בקונס מצע. חקירתו נשללת כתוצאה מליקויי תפקוד. לכן הנאשם ראוי לדין ציבורי ולשיטור מיד."

התפקוד הבעייתי של מפקד רגב

המכירה במסמך

אם מישור מהם משיב למשל לאתגר של הכרזת, אין אחד מהקבוצה שהתאגדה לא יעלה את המחיר

הטלוויזיה היא נוף
בגרותנו. מונחת עליה
מפית ועל המפית ואזה
קטנה שנותנת חלון קטן
על האישיות. אבל מה היא
חוזרת להיות מבשר
חשמלי נטול הוויה שרץ
בכמיות. רשות השידור
לוקחת את החתיכת חיים
וממחזרת אותה למצור
כדי לסגור חובות

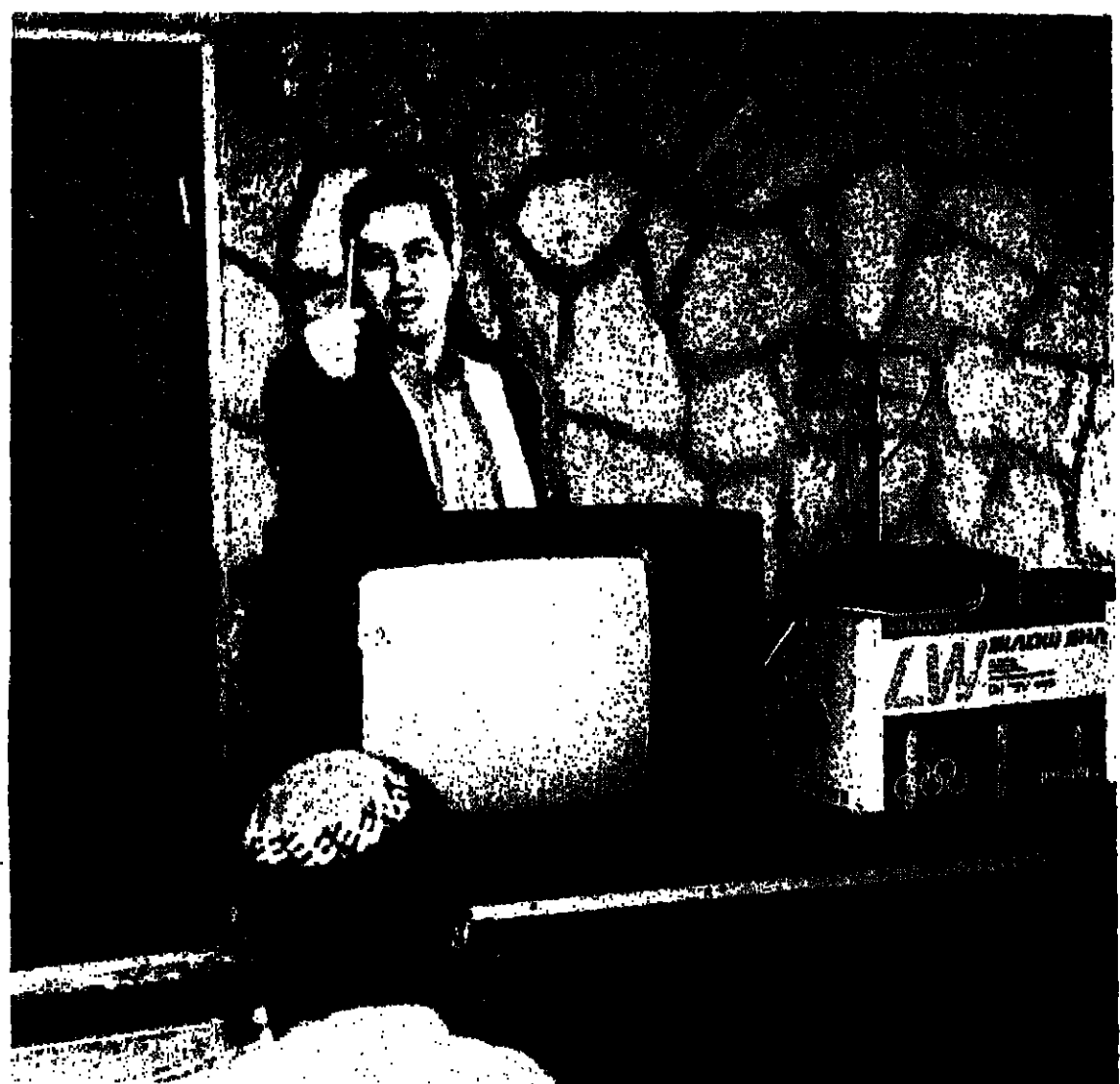
מתי כהן

תוך קהל סוחרים גברי וחי מגיבים הגיע באמצע
הבוקר שלוש בנות עשירים. הן באו כמובן לרכוש
מכשיר טלוויזיה בחדרם. חמסה הוא, שמה
קלה, הסכת ברגע ליישות את בעלת קי מושבה
אחר.
היא (תיישת) נצצה מבט בכנות שנכנס במפתיע למען
החמסה חזה. מה בנות, חותכים מחירים כשהם נטולת תוספות,
ישידת קלאסית, קלאסית, מבטן שביטויים כמו "א" וכל"
מקבלים בה אלפי שנים. לאיש נמלחון
הבנות חשול בחריגה מהטבעי ומשתמש פעולה מבורה. הן
מחייכות במבוכה, מאד מודעת לעצמן, מבחנות כמו שכנות
נאלצות לספקים לחצוק. אפילו שחן לא רצות, קשה לוח
להשתלט על מה שנבטע לא באשמתן. ברוחם תנהג כרמאי.
במכירה פומבית של מעקלים, תנהג כבוד שדא ארם נוח, בלי
כיסויים. או שתחזק מבורה.
ובכן, זה לא לגמרי נכון, אנשים ללא כיסויים יורים את
המקלור שלום במכירה פומבית של טלוויזיות, הם מונעים אבל
לא מסוגלים להרוג. הם לא כמו האנשים החרבתיים שרובים
בדומה "עון בלא" אורגיל של שאגל, אבל מסוגלים להחיה
מחלוקת בלתי מתחמים (בינתיים, רק בינתיים) לארמון במשפט
מבוה, בזה, הוא את.
אולי בגלל זה הבנות לא ממש כפופות.

פילוט צבעוני - ארבע מאות שקל, משנה הכרזת, אבי, לחנך
10

באותו בוקר היו שם חמסה, אשק, אשר, אריה ועוד - כולם
מקבצת שוק המיטששים ביפו. היתה שם משפחת יאסין, בעלת
בטת בשוק מורה ירושלים. והיו בעלי חנויות ומעבדות תישנים
מבית שמש ופתח תקוה.
הקבוצות מנסות להשתלט על הנויות השבועות של המכירה
הפומבית. אם מישור מהם משיב למשל לאתגר של הכרזת, אין
אחד מהקבוצה שהתאגדה לא יעלה את המחיר. זה קשה, קשה
מאד, כי בסוף היום הרי כל אחד מהם נשאר לעצמו. בבוקר
מוקדם הם מצליחים להתחבר בטקטיקה חזו ומשאירים את המחיר
סגור לק ההתחלה של הכרזת. אחרי כמה שעות המסגרת נפרצת.
באותו בוקר הגיע לרחוב הצבי גם יעקב, ירון מראשון לציון.
הוא היה חייב לרשות השידור 3,800 שקל. יום אחד הגיע אליו
הביתה, לקחו לו את הטלוויזיה והווייאו. יעקב אומר שהוא נכנס
איתם למשא ומתן כדי לפרות את החזרת, אבל אחר כך שמע
שהמילטלין שלו נמכר במכירה פומבית תמורת 650 שקל,
שקונו מחוב.
הוא כועס. עכשיו הוא בא לנסות על משו בהדרגות.
אשר משוק המיטששים עולה מתאם על מציאת. שני המועלים
שמסעלים את החזרת מהמחנן מציבים 111 בבוקר על השולחן
משמאל לכרז ויריאו מסוג ג'י.י.י.י. 540. דגם חדש במצב טוב.

המציאת, יאסין, אבל דגם מרגש, עושה רושם, שברוך יהיו לו
כעיות.
אריה, עומר על כיסא קולט את אשר המהר הוצעה הוצעת
אליו: אשר, אמרנו שותפים, אה?
אשר מסתובב במהירות רבה מרי, אבל ממשיך לכת. איהו
שותפים, מי שותפים? הוא אומר, ומנסה להישמע עובדתי.
אריה כועס, חכת, חכה, יא וכל, הוא מנסה לאשר בפלאפון,
לקחת מציאת - מתאם שכחת שאמרנו שותפים, אה? יא מניאק.
מה קרה לך, מי אמר שותפים? אני אמרתי שותפים? איהו
שותפים?
הטלוויזיה היא נוף בגרותנו, לא ככה? מונחת עליה מפית ועל
המפית איהו ואזה קטנה שנותנת חלון קטן על האישיות. שח,
אבל, היא חוזרת להיות מבשר חשמלי נטול הוויה שרץ בכמיות.
רשות השידור לוקחת את החתיכת חיים וממחזרת אותה למצור
כדי לסגור חובות. במשק שותיה מתחזה המפית, מתחזה עכשיו
שכבה של אבק, את הגריל שממנו בקעו התייערים, חוסס סרט
דביק, ומאפיח באו התמשים האלה, לעואול? ככה צריכה להיראות
טלוויזיה? הטלוויזיה, כלומר.
משפחת יאסין קנתה 15 כרזות של עשר עד חמש עשרה

אבי כועס שהמסמך אומר לו מה לעשות, ועוד בשפת של תרגום, אבל נרגע ורץ: פילוט צבעוני, ארבע מאות ועשר שקל

ויריאו ג'י.י.י.י.י. קסטות גדולות, 690 שקל, פותח אבי, הפנים
שלו מבוזזות מהמציאת, הוא חייב להשתלט על הקול נטול
התרגום.
אשר - נמנע, כשפני, עם מעיל עוד מורש - ה כביסא ויחיה:
עלי.
מה זה עלי? נחף בו אבי, תרים את ידו, זה לא שוק מה מה זה
עלי?
תשע מאות, צועק מישור לחנך וביטח.
תשע מאות עשרים, יורה אשר מיד, עיין בתוך הנויות. והוא
קלט שהמישהו מתכוון להתמודד איתו על המודר וממשיך מיד:
תשע מאות ושלושים, תעשה את זה תשע מאות חמישים, לזה
אבי נחף בו שוב, תרים את ידו, מספיק.
בסדר, בסדר.
ויריאו ג'י.י.י.י.י. קסטות גדולות, תשע מאות חמישים עגול, הוא
מכריז בסוף, אבל עוד לא נרגע לגמרי.
האשר חזה שוכר לו את כל הכללים לך אחורה, לך, אחרת, והוא
צועק עלי.
אשר גם מתקרב למכשיר, כוחו אותו אבי ונחף עלי עצבים.
בסדר, בסדר, מה קרה?
המתמודד של אשר נחף לאחור וחזס את תשע מאות
שישים.
תשע מאות שבעים, תשע מאות שמונים, צועק אשר, קולן
וממה, הוא יצא את האשליה שלא ניתן להתמודד איתו.
המתמודד אכל את זה ומחלוקת חוזרת.
אבי מכריז שאשף לק.
"מישהו חזיק, חזיק", אומר צופה מחזר, "עכשיו וכל
מתשטח".
טלוויזיה צבעונית קראו, שש מאות שקל, פותח אבי את
המכירה ומבקש מהחל שקל.

במעל על תגובת המעשים שעשו לו.
ויריאו דק, שחן, חלד 1,000 שקל. טלוויזיות קטנות,
חזיונות, ללא השלט, חלכות מרז 1000 שקל. מישורל לא
משיג מחיר מעל 350 שקל כשהוא ורש.
מכשיר ויריאו צבא, בהתעלה אלקטרונית, משיג 150 שקל נכ.
הצב על יעקב מגיע, על תוכן מונחת קראו יפה, 14 אינצ'ה,
זה שש, בעדי, יעקב חיש שהמחירים נוחים עכשיו. על כריזה
שישייה מריץ, כלומר, אחי, מנסה שאל כמה טלוויזיות יעלה
תשע חשיניים של חמסה.
טלוויזיה צבעונית קראו, שש מאות שקל, פותח אבי את
המכירה ומבקש מהחל שקל.

אחר המחרים נותן את-השש מאות, אבל בהימחית היעט.
יעקב וורק שש מאות ועשרים, הוא לוקח את הקראו, אחר כך,
כשהוא מגיע את המכשיר מהרוב, מישור נכנס בסעיה לרחבה
ואומר שבצומת הקרוב נצטרך נכס בתוך סגור מרז. הוא לקח את
המנדר, מפת, מכריז הבחור ומצביע על התנין שמתוך לשטח
המכירה.
סגור מרז? אומר יעקב, אני יש לי סגור מרז.
יעקב מניח מיד את הקראו 14 אינצ'ה על הייצגסה רץ החוצה
לכרזת אה ואוסו שלו נשאר במקום. הוא מביט בחנך על התנייה
הדיקה, איי, הוא לוחש לעצמו בתדרמה, אימה האוסו?
שמה, בצומת, צועקים לו, מתחבל שמה.
יעקב רץ לכיוון הצומת, עשרים בלשים מקיפים ליר הפזו
בחר בן 30, חיה, עם שפתיים לבנות.
אזה בעל הרב?
כן.
היה לך מול, חביבי, עוד שעתיים הוא היה נכנס לעבודה
בבכריו.

באות יס המסקה, בשתיים מתחילים שוב. בינתיים המחרים
הולכו לאכול בורקס בתחנה המרכזית של ירושלים. איהו יום
שמש נהדר. התנהגות מתקתקת כמו מתחם של נמלים: מעקות את
האנשים לכל התחנות, וכל התחנות מחזירות אנשים לאמצע, מי
אין לו טלוויזיה, ומי יש לו חשק לשלם לרשות השידור?
אבל גם מס הבנסה אין חשק לשלם, אלא שמש הבנסה מוכיח
רווחים, ורשות השידור לא מוכיחה צופים, ועוד, בעידן הדייטסינג
הצונח שלה, האם לא יקשה עליה להוכיח מי נפרד ממנה לתמיד
ומי נשאר?
החם המולול לטלוויזיה האישית הוא סרין ארם. הוא עלול
להגביר את התהיות.
אליהו שאהגרה היא חוק, חוק הוא חוק, עד שהוא נמחק.
חמסה פוצץ את המחצית השנייה של המכירה. ואם אני לא
סודע, אבי קרא לו בלהש התכחשות המילולית מר חמסה. ובכן,
המועלים שיגיע לפני כן לרוכז מכשיר שהמסה גילה כי עניין.
הוא התקרב אליו ובחן אותו, ואבי באותו רגע כבר היה מתחוס
מכל המפרעות.
חלך אחורה, מספיק, כי לכולם מה צריכים להיות תנאים
שווים.
תן לראות, רגע.
חמסה, חלך אחורה או שאני מפסיק את המכירה.
אשר מצטרף לתגינה ומביע את מחאנו בקול גדול.
אני אפסיק, אני אומר לכם, אני אפסיק, אבי רותח ומיד נעלם
במחסן.
מה אחת, ראש ממשלה צועק אחריו סורר, ואחר כך מסיף
לאונוני הקהל: זה, אם נכנס לקריות, אלה יסמור.
כסוף, המחר אריה השולט על ההמסה והשקטים את הסוחרים.
אבי חור.

כשהצוריים-מתרועעים, עושה רושם שהמחיר הותח נמוך
יותר. טלוויזיות גדולות חזיקות מקבלות מחיר מתיחה של 250
שקל. המחר יאסין אומר שאת אותה טלוויזיה שמצאיים
עכשיו בשלוש מאות, הוציא בבוקר בשלוש מאות חמישים.
פקידת המילוקי עוד לא הודיעה את המעיל, השש היודרת
סגרה לה את ההדרגות והאחרונה.
אריה צוחק חזק. הוא מתקשר בפלאפון שלו לפלאפון של
מחמד, שיושב שני מסלמים ממנו. הצופים המרועים לא
מגיעים את אבי.
תכונה במחסן. המועלים מוציאים שמונה מכשירי ויריאו כסה.
חם יאסין אומר את הסעודה הזאת, היתורים קוראים לה מקריים,
או ברזלים.
שמונה ויריאו כסה, חמש מאות שקל, מכריז אבי.
המחרים מתפסקים מצופק. חם יאסין מתקרב לאבי, האמר לו
כשקט, אשר בארבע מאות?
אבי רותח לא ארבע מאות, מה זה מה, שוק?
יאסין יורד שויה מצופק את כולם וממשיך עם זה. אם המשתק
חזה לא היה חלק מהמסמך שלו, גם הוא היה פוזר בצופק. ילה
תעשה את זה בארבע מאות, הוא אומר לאבי.
אבי נחף הנצפה ורד למפעלים, קש את זה בנפנים, הוא מוסר.
אכל זה לא תב. אחי, שעה - תכונה. המועלים מוציאים חשקה
כסה, אבי מכריז: תעשה כסה בחמש מאות שקל.
יאסין מתקרב אליו, תגיד, אי אשר, עשר חתיכות בחמש
מאות?
לא, אי אשר, עשר.
ילה, ילה תעשה עשר בחמש מאות, נה.

ומר חמסה? ברבע לחמש הוא פוצץ מופית את המכירה.
ובכן, הוא תרים את חיד על מכשיר ויריאו שחור, דק, אבל
אחר כך הוא לא חסכים למרוץ את הסכום. כי הוא מען
שמדחוק הוא לא חוזרין שלמכשיר חזה אין בפתורים

תשעה כסה, חמש מאות שקל מכריז אבי.
יאסין מרים בסוף ד' ממסמך אבי מכריז חם ראשונה, פסע
שנייה, נמכר ליאסין החתומים מתמנים מפנים לחסין.

ומר חמסה? ברבע לחמש הוא פוצץ מופית את המכירה. ובכן,
ואה תרים את חיד על מכשיר ויריאו שחור, דק, אבל אחר כך הוא
לא חסכים למרוץ את הסכום. כי הוא מען שמדחוק הוא לא חוזרין
שלמכשיר חזה אין בפתורים. מכריז אבי.
ברא לראות.

[illegible]

לסייאה בקלמיס
הראשון "מה ש
החובת, "גור ת
תלמידות של ב
בצירוף הקשר
או כמס שפר
אני, אבל מר
ספרות ביתית,
מנומנים כמ
ואמנות אחות
כאילו לא קרא
הרבה שנים
ביתו נית, שבו
שוחה את חופה
צבע נעלי הבית
ספר הייתי לוקחת
בהנחה שפרד
שפרס' מנחם מר
יאהב את תשובת
"גור הגורילות" הוא
"גור תגורילות"
כך הם עורבים א
מבירים במנישה
נון כל ייטכן.
על השע' יש צי
חולק העלול, עם
מרן, והספרות, א
מכל, הייטן, שבי
שלה, אבל או חז
שזה גרד יום (מ)
ובעיקר, בגלל ש
לא היו הרבה בת
בכל מקרה, היס
של שחר ניו, נפר
קראים לעד בע
צגנים, אלא מס
משובח מתפתח
מקשים, וזא (נ)
חשוב, שאם לא ח
למח בתדירות ג
מאפי את פולוס
שכסכתו, בייחוד
הגורילות ועל ו
משלשלי.
היטש לסיפור א
תקשרת עם א
לפי, אמית' מ
בטח משפחה בא
באולי תלמדת ו
שוחה מבעה ג
שור, וזא, לא ל
של דתות ואסור
היה מרן, צי צ
לחם מרדכי בייח
עומד לו בלין ב
מרכז בבניין, א
מן מוכיח, שיע
שמו הדניק הכ
שם (ה' בעש)
הרן, שנהל ע
הנאמנות וזו
משפחה, שבו

_____

דל מבית דוסי טוב שקרא ספר ליום ברוך
 ון חתונתים בספריו הלכות אחריו גם
 יסירת של הספרים כאשר ילדיו כלסות
 שחתי את הספר גם אני, כך שאם נזכר
 דבר, נמקד שימוש בלתי את נזר
 ון חתוני ספרים מהספיה והפוסק
 שגור, עי' שורק' תוספ' חתוני ון
 ון הפקטי לאת' את אבי' וכתבתי
 ויה ספר קשה, שכן בניהו, לשאר חתוני
 ון חתוני עשה לי מרובים וספר
 דל כספר ון, של כספ' ון האחרוני
 כמסר, חתוני יסמין, ון הספיה מרד ון
 יסראל חתוני דל ון חתוני ון חתוני

[illegible][illegible][illegible]

מ.א. ש.פ.ח.מ.א.

ד'בור עפ'יך

15 3 13 25 4

هذه في الأصل

מאמין בנוחה של המילה

יוסי שיפמן

בביל 80 אבל ארליך צעיר יותר מהדבר בני 40 ר 50 שאני מכיר. זו הבהלה סיבה לקנאה, אבל גם לתקווה, שאולי גם אהנו בהיה כמוהו כשנגיע לגיל: מהירות התנועה שלו, הוויכוח המהיר, הצלילות, חוסר המנוחה כשל אדם צעיר, ציניות שאינה פוגעת, יכולת לבקר ולראות דברים, ושילוב מושלם של נסיון חיים עצום עם סקרנות שניהלת לא פג. בשבוע הבא יצינו את יום הולדתו השמונים של המלחין בקונצרט מיוחד בקונסרבטוריון הישראלי בתל-אביב. בעולם המוסיקה בישראל ארליך כבר הפך למיתוס. קודם כל בגלל מספר היצירות שחיבר, "מה זה חשוב כמה יצירות חיברתי", הוא מצטנע, "וברך, למשל, כתב מעט, ובכל זאת הוא אחד מלחינים החשובים של המאה שלנו". אבל ארליך חיבר לא פחות מ-2,250 יצירות, ופאול לנדאו, מנהל המכון למוסיקה ישראלית, אומר שמספר היצירות שחיבר הוא הגדול ביותר שהמכון הוציא לאור.

מיתוס שני הוכרז בשמו קשור להצלחתו, במסגרת או לא, להימנע מהדרכת תזמורת לאורך כל ימי עשייתו המוסיקלית. הוא עבר את כל החוויות האופייניות לזמר ראשון בדרך, לחיפוש דרך בסביבה תרבותית חדשה, ואחר כך, גם את כל הטרומות של מלחמות ישראל. כל אלה מצאו ביטוי ביצירותיו, אבל אין מעט לאות תודת גדל או סימטה, ואף מעט לא בחלק מורם מסיום או קבוצה.

המיתוס השלישי, ששמו קשור בו, הוא ייחודו כמורה להלחנה, שהעמיד דורות של מלחינים. חלק מהמלחינים וכו כבר לביצועים רבים, יותר מהמורה עצמו, והם נגזרים עם הבולטים שבמלחינים בארץ. מעטים המלחינים שתלמידיהם מרבים עליהם בהערצה ובהערכה כמו תלמידים של ארליך. "אני לא יודע מה עשיתי", הוא אומר, "אני יודע גם מחשיחות עם תלמידים שלי, שמה שלא עשיתי" - הריבה יותר חשוב ממה שעשיתי. כי לא הכרתני להם אף להלחנה. אני אמיל לא יודע מה זה ללמד ולהנהיג.

"מה שכן עשיתי, זה להמיר את היצירה שהתלמיד חיבר למרכיב חשיטתי. והמול מולי שישנים מתלמידי המחזור הראשון שלי - יוסי מלס והנחם ויונגר - הביאו לישיבות יצירות מושלמות. אז מה עוד אפשר לבקש? במחזור אחר ישבו בכיתה שלי וגור קרימה, חיה צ'נדוביץ, אהנו ולמנו וזהו איתן, עם כולם נשארו בקשר, שיש בו המון תעריכה. אני מרגיש אותם לפחות אחת לשנה ואלה שלא גרים בארץ באים לביקור.

"פעם, כשהתעתי לניידות, התכנסו כל התלמידים לשעבר כדי לפגוש אותי. הם כל כך התרגשו לפגוש זה את זה, עי שאותי הם בכלל שכחו. היום, כשכבר הפסקתי ללמד, נראה לי שהגיעה שלי, שעשיתי וזה מהו עצמאות לתלמידים ואפשרות להפיק את הדרך לבד, היתה הנכונה ביותר."

שמואל ושמעון המלחין

אצל ארליך הדחף להלחנה הוא הברז קיומי. מעולם לא קרה שחיבר יצירות לפי הזמנה. וזה גם לא היה מהלחנה. "אומרים על פאול ברויז שזהו זה מהלחנה. אבל אין כמעט מלחינים - דחף ממחברי המוסיקה הקלה - שחיים מהמחנה. אני עצמי מעולם לא הייתי ממוקד, מאז שהייתי צעיר, לא הרגילתי אתי לביצועים מיידיים של היצירות שלי, כך שלא הייתי מרוסל מכן. הצורך שלי להלחין גם לא נובע מהצורך להיענות לביצועות לא צריכים של קהל."

ובאן הוא רוקא מתעב על שיור שנשמע כאכזבה. "בשנת 1978 חיברתי יצירה בת שתיים: אופרה לפי סיפורו של גולקאר גולגול, 'פגשות מרחוק' והשקעתי ביצירה הזאת את כל דמי והמון. היה ברור לי שאין סיכוי שיבצעו את היצירה בישראל. היא הגיעה לידיי של המוסיקלית הנודע שטוקספידרס, והוא המליץ לבית אופרה בברלין לבצע אותה. תרגמים דרו את היצירה, כי יש להם יותר מדי יצירות שנשאנו מות או שמתים מוסיקים בזה. "אחר כך נתקל ביצירה המנצח רוג' בורנגמן, שהוא אחד היצירה אצל המל'ל 'ברזי חוקים'. גם הוא הודיע לי שהיצירה מעניינת, אבל הוא לא ראה דרך לבצע אותה או לגרום לבית אופרה באנגליה ללשונה את."

בתי הנחלת להנצחה באופרות? "זה היה הדבר הראשון שעניין אותי כמוסיקה. ראיתי את 'מיקאדו' של גילברט וסאליוואן, חתמס אותי. כל כך הבנתי את הספרות והאווירה שבו, אבל התרגשתי, באופרה הראשונה שלי יגנלני בביגור ואוהתי במסגרת. את הישור הדרמטי אני לא יודע. הספר הכי מרשים בבית היה ספר גדול שעליו היה כתוב באותיות זהב 'ספר השבועות', ולכן קראתי לאופרה 'ספר השבועות'."

ארליך אינו מוזהב עם הזרם הסרטיסטי או עם הקבוצה שהייתה לתזמורת במרחב או שילוב של מערכות עם מוזיקה כנרית. ובכל זאת, אחת היצירות המוכרות יותר שלו סופונה במחזוריות - "בשר" לליגור סולו. היא נכתבה לאחר התנסות בסמינר שארגן יחדיו בדייקושה. "המלחין ערך מסיבת רצה שאמרי גרשאל שלא עניין אותי. ויחדיו הוצע לי ללמד מוסיקה ישראלית, 'כפי' שהיא כיום ולא בעבר עשרים שנה. ניסיתי ללמד את הצעירים להקשיב למוסיקה

בעולם המוסיקה בישראל אבל ארליך כבר הפך למיתוס. "מה זה חשוב כמה יצירות חיברתי", מצטנע המלחין שחיבר לא פחות מ-2,250 יצירות • בגיל 80 הוא נראה צעיר מבני מחצית מגילו ומפגין שילוב מופלא של נסיון חיים עצום עם סקרנות שניחוחה לא פג • בשבוע הבא יצינו את יום הולדתו בקונצרט מיוחד

"כבר קברו בעבר אמנות שונות וחשבנו שישנאנו להן תלמידים. ולא נמצאו. המלחין אבל ארליך

ערכתי לרבעי טונים ומכאן להגיע למוסיקה מערבית ולדרך צמיחה. בדיקושה ביקר או הריבה להקט ערכיות. על תיאוריה של מוסיקה ערבית לא היה מה לרבוץ. היא לא היתה קיימת. עברתי על המוסיקה כפי שהיא בצורה, ושיתפתי מעולה עם המורה המלחין מהל דודאן. במקביל, השתמשתי באופי מנגינת ישראל של אידלסון, לאתר התנסות תיאורית, הגעתי בעקבות המנגינה לעבר ושם חיבתי את 'בשר'."

התלבטותו של שחקן שחמט

דחף מבושר, יגנו בקונצרט שלי שלוש יצירות נוספות. ואם הייתה, מרגע מפר עצה של יצירות, נקשרת על ידך. "את הבהירה הראשונה עשה רון וירברג, מלחין צעיר שבעצם לא היה תלמיד שלי. הוא שחר רק תקופה קצרה ביותר בביתו שבה ליסרתי, אבל הגיע אלי לפני שנתים לקראת ביצוע של יצירה אחרת שלי - 'ארבעה ימים למלך' של רן מניס. הוא הגיש ביני לבין חמדת המסעלה שעלתה מיוגוסלביה, מרגיש מוסיק יש לה כל מרחבים ולהפתעתי המוחלטת היא לא נקלטה באופרה בישראל. אחר כך, המשיך וירברג לזיום קונצרטים מציירות."

בתזמורת הקיבוץ, כמו גם ביצירות אחרות שלו, אחת נקט

לשקט בבסיס ליצירה. אחת מאמין עדיין בבהירה של המלחין "מאד מאוד. כבר קברו בעבר אמנות שונות וחשבנו שישנאנו להן תלמידים. ולא נמצאו. אין משהו שכולל להלחין את תצורה או המלח". ושני יסודות שמעוררים את ארליך להלחין. פעם הוא הלחין מכתב תשובה מתחמק מהמחנה על ניצחון תרבותי בלי שום תוכנית. ואחר שהתחיימו בקונצרט הפעם כלולה יצירה שנושאת תולדותיו של שחקן שחמט: יצירה שכתב בעקבות המלח של תלמידו שלו, שחקן קשור לביג בוני. זו יצירה שנוגן בהפסקת עידי צעירים מרת חסר תלמה ילין. כמו כן "ביצוע בקונצרט 'נאום השופט' - שירים של ט' כרמי, שנפטר לא מכבר, ידיד שקירב אותי לליח העברית. הוא הכיח שיגיד לקונצרט, 'אומר ארליך בבעב על ט' כרמי, למסוף יצוע' 'גניחון לגניחמוס' - יצירה לטקסט של חנס ארם, שאינה אלא היסוד של המלים האנגליות NOTHING SOMETHING, שאחר שחבר מנוחי חיבר לה תרגום עברי ויצירה לפי המלים 'אני סוס'."

את שנת הגבורה וזהל ארליך בוכייה במס אקס על מפעל חיים השנה אמור המכון למוסיקה ישראלית לרשעה כבר לפני שנים, שמתורו לעוד מלחינים ישראלים. זה שנים שהפסקו עצמו וקט לעידוד, אומר ארליך להקט, להקט קולס מציירותו ובניחוחות חשק וחוכה, מעין מניגונגורעיה על ארליך שהוצג לקול שיבא לקונצרט.

בשנת 1942 אסף יוסף מיוחס את בני נחלת יהודה, נחלת ציון, נחלת אחים, וכרן יוסף וזכרון משה, ושבה את לב המורדים, האורפלים והתימנים שגוש שם, ברעיונות סוציאליסטיים-מהפכניים • 1,500 בני נוער התחנכו במסגרת מועדוני הנחשונים שפעלו עד שנות השישים, והיו יוצאי דופן הן בנוף הירושלמי-ספרדי, שבתוכו פעלו בעיקר ארגוני הפורשים, והן בנוף הקיבוצי, שרבו אוכלוסייתו היתה אשכנזית

הפנתרים הראשונים

מה היה בו שכל כך חרליק אותם. יוסף מיוחס, תרזה חזיה של הנחשונים. עם שרת אשל

ישראל זמיר

נחשונים היו הפנתרים הראשונים, ששרמו לפנתרים השחורים. הם עשו ניסיון מרתק להמשיך אידאליס סוציאליסטיים-מהפכניים ולהעביר אותם לתורה הישראלית. אבר

הספר אלי עמיר ככנס הנחשונים, שנערך בשבוע שעבר במלאת 50 לתנועה, ולרגל זאת הספר, 'הנחשונים', מאת שרת אשל. הכנס נערך בירושלים, במרכז תרבות העמים לנוער, במסגרת מאות בוגרים של התנועה מכל חלקי הארץ. לאחר שהתחיימו והפגישות התגששו בין החברים, נערך סימפוזיון-דסקא שבו דנו בשאלה, אם הקמת מועדוני הנחשונים היתה בעצם נהפוך הפריסה של יוסף מיוחס.

"הנחשונים" היו ברום לירי שכונות ירושלמיות, שבהן מבנים ספרדים מסורתיים, ממשפחות מזרחיות, והישוב בקרית יצחק, שבהן חסידים מסורתיים. הם הקימו את קני השומר הצעיר, יצאו להתנחל בקיבוצים, ועד היום למרות שזרם לא נשאריו שם, הם שומרים על קיבוץ. כ-1,500 בני נוער, והתנחל במסגרת זו, מסוף שנות הארבעים ועד לראשית שנות השישים. מוסיקה תורנית צמחה שסמך אותם, וכשנסת לירושלים, אחר ששובו את הקיבוץ - היו לאנשים אחרים, רגילים להלח, לבדק חברתי, לתקנים בעולות, בקיפת ורובם אין שו לעסוק בחינוך.

הם היו יוצאי דופן, תן על רקע הנוף הירושלמי-ספרדי שבתוכו פעלו. בעיקר: ארגוני חורשים, וחו על קטן הקיבוץ, שרבו אוכלוסייתו היתה אשכנזית. יוסף מיוחס, המייסד והיוזם, 'אני גוללתי בכפר השילוח (סילואן) וחמדי הייתי בודקשט שואי קטן ערבי, למרות שאני היה רב, ומשפחה שלי עברה לסילואן לפני 120-100 שנה מהמקור הקיבוצי.

"המוסיקה עצמה הגיעה לארץ מתורבת ב-1918, דרך ספרד. אבר רוטא בידל על העניין. הוא נבא לארץ לא ידע על המקלות האנולה של שבטאי צבי, לירושלים, ב-1918. מת בירושלים ורבו

ולא רצית להיות דתן תרזה? "אני רצה שארזה חתן, אבל אני כבר הייתי בשומר הצעיר, והתנגדתי בחיפוי."

או הלבית לתנועת רובנות לקיבוץ? "הגעתי שלי יצא לבית ורע, ואני הצטרפתי למלמ'ת. במקביל, נשלחתי להדריך בבת תקוה. בתקופה הזו מאוד הניקה לי העובדה שהשומר הצעיר נקי מרי מבני ערות המזרח. איפה הפרנקים שלי, רציתי לדעת, למח כולם מה הם ריכוזיים? ווילברסטיינס, ולא מורח, לוי, או אבוסבול. ב-1942 עובתי את הקיבוץ, חתתי לירושלים, והתייצבתי אצל קרובי, יוסף מיוחס, שניהל את אגף הנוער בועד הלאומי. אני רוצה לעבור בהדרגה - אמרתי לו.

"יוסף מיוחס נתן לי לרכוש את המועדון המרכזי של בתי הספר הירושלמי בירושלים. עברתי שם כעשר שנים, עם בני נחלת יהודה, נחלת ציון, נחלת אחים, וכרן יוסף וזכרון משה. שם פגשתי את המורדים, את האורפלים ואת התימנים. את המועדון הזה הפכתי למועדון של השומר הצעיר, וקראתי לו, 'הנחשונים'. 'המועדון היה פתוח כל יום, מוקדם עד ערב. הסימטה שלנו היתה: 'אני בני המועלים ובני השכונות, נפרדו לשכונות ובבנה אותן, וכך, כל אלה שער זה התבכלו להניח השומר הצעיר של ק ירושלים בעצמם המצלמה - התחילו בעצמם ללבוש ותלצות כחולות עם שרור לבן.

"לימורתי אותם על הקיבוץ, אבל גם מיתוחם שם גאווה עצמית. קבוצה בהורגלו שלנו היתה הטובה ביותר בירושלים, והופעתו שלנו ב'ז' במאי היה המרשימות ביותר, ויום הנחשונים הפך בירושלים להיות יום השכונות.

"ב-1948 סייעו הנחשונים להגנה, אני, בפלמ'חנים, יצאתי לקרית עביש. מהפלמ'ח ביקשו ממני לגייס אנשים שיסתמו בורות, יטלסו מהסומים ויעזרו לסלול דרך חדשה לירושלים. הסמכתי כמובן, אבל העמדת תנאי: שקבוצת הנחשונים של בני ה'15 תעבור איתי, ובגמר העבודה יתנו להם לצאת מהעיר ולעבור לקיבוץ. במלמ'ח הסכימו.

"יום שישי אחר הצהריים בבוקר לשכונה ואמרתי, 'חבר'ה, קרימה'. הצעירים אמילו לא שאלו לאן, שלושים חברה באו איתי לקרית עביש. שלושה שבועות עברנו באזור הזה אילן בכיכורים ובכשרות דרך בורות. אחר כך היינו הראשונים שעברו אותה. נפצו העבודה הקשה, ואל השכח שכולם היו רק בני 15. וככה, מציאו את עצמם יום בהיר אחר על אומנוס בדרך לבית אלפא. 'אבל המועדון שלנו המשיך להתקיים, לתוך קבוצות, כשבני נחשונים יוצאים להכשרה, לקיבוצים השונים, ושוכלים מרריכים לסכונות. זו לא היתה שכונה של מצוקה. הילדים לא ברחו ממנה, הם יצאו ממנה כדי לרכוש חינוך והשכלה, וחלק ניכר מהם חזרו אחר כך."

מה זה 'במקום'?

במהלך הכנס הועלו דברים וזכרונות מזימים דהם. אברהם עזרי כהן, היום ראש מינהל מרחב ונוער במשרד החינוך, התנצל מעל הכמה על כך שקבוצתו, שיצאה למחנה עבודה בקיבוץ דן, מתבה לא טעם תרגומות מהלח, וחו עדיין מציק לו. עמירס אפרתי, הנידן ק ירושלים והיום חבר הקיבוץ וסוכרי הקבד'א, גילה לגנבים למה אין להם מה לטכול מיסור'י מצמון: 'הלח ברו אין מעט לא היה רוחי'. והקטן אותו רק כדי שתחנכו שטם, ולא מסקמות אחרים."

יונה פרנקל מבית אלפא הכירה אף, כאשר הגיעו הנחשונים הראשונים לקיבוץ, נדהמו כשהושג להם באותה צורה נעמילטע פיש מתקתק. גבי עמרני, כיום שחקן, טיפס על הברז שליר חדר האוכל, וקרא למר. היה מה שידה, הודיע, רגים עם סוכר ום לא אוכלים. להפתעתם, הקיבוץ גילה הבנה, ומיד הכינו להם 'במקום' - רגים מפלמ'ח ומסאגים, במיוחד לנחשונים.

ככה, 'במקום' נהנו, למדו הירושלמים מו 'במקום'. רוד מאיר, בוגר נחשונים חברי יועם, רצה ודוק לרבו על הדינוך. לאהבת אדם שקיבל בשכונת 'חזית' לו קוה משותפת, סיפר, 'לפעמים רצונו את כל כססנו ורן כדי לסייע לקשישים נוקטים. שפנצנ רידות, חקינו ברוכים מיינו קירות'."

שרה אשל מתארת ניסוח תלמידים של היה במלחם שדליק אותם כל כך. לא היה אחר שלא הלך שבי אחריו, אמרה, והבי קלאוור מיוקם, שהיה מרדד בירושלים לפני מלחמת השחרור, סיפר אף סיפור, להם התיכרם, כשגור כקו. "זה היה גרעי ששאי לבנות את עצמו, ויוסף מיוחס פעל במישור הזה."

שרה גילהרובן סיפרה על הקשיים שהיו לבנות שרצו להשתתף לתנועה. עם זאת, אמרה, אין זה מקרה שהיה רוב הנבוגרים שחקים בחינוך. "משה דבק בגן, נרשם הברק והבחינה וכבחרן על טרת המורה נשאר בראש מלם השרים שלנו."

אבר עמיאל, שלא נבנה על הנחשונים, סיפר על יחד התנועה שהניא אותה מתקבוצת - רח שחרדו למסרת החינוך של עדיה ירושלים. בוגרי התנועה הם שכתבו לאפציוו בגקשה שיתורם למען הנוער בירושלים, והאפציוו הכנס.

עמירס אפרתי סיפר, שגם היום ממשיכה התנועה בש של הנחשונים. הוא סיפר על שכונות של חורשים עשירי נוער מתוך העמית ומאחזיקים, שחכים לטיפול של חברי התנועה. 'אלי בעד 30 שנה יישב באן תנועה. היה חוסר וזמנות על חברי התנועה שישלבו בהם."

רוד מאיר הוכיח אף סיסמטו של לנין, 'ללמוד, ללמוד ודוד פעם ללמד'. להקט, להקט, רבים שרק מעטים מהם יכלו להרשות לעצמם לרכוש השכלה גבוהה. אבל יוסף מיוחס נהג להניח אותם ולומר, 'שלא חשוב כמה תלמד' - העיקר שתלתי מעמלם בעד.

בשכונות/המוסכים לזרם שם, תזה חיאל סיפר, מרדד קבוצת הנחשונים א: 'בבית אלפא, נה היה שור אילר הקיבוץ החריג היה נצטב בישות. לבקשת הנחשונים להקים קיבוץ השכונות, האם היה הקיבוץ תה ודשן? אכן, שאכן, לעשר השכונות מ' ידע."

